

Het was guur buiten. De wind raasde als een wilde door de duinen heen, waar het zich ontfermde over een klein huisje. Met zijn harde vlagen waaide ze door het riet van het dakje heen, een gierend geluid producerend. De regen kwam met bakken de lucht uit en donder en bliksem hadden vrij spel.

Het was vroeg in de avond en het noodweer leek alleen nog maar aan te zwellen. In het kleine huisje knisperde een openhaardvuurtje er lustig op los. De olielampjes in het kleine woonkamertje wierpen bewegende schaduwen op de muren met flakkerende vlammetjes en verlichtten zo nu en dan enkele titels van de veelvuldig geraadpleegde kruidenboeken in de kast aan de wand. In een hoekje naast de boekenkast zat een klein oud vrouwtje in een grote fauteuil, diep weggedoken een van die boeken te lezen. Aan haar voeteneind lag Max, haar trouwe viervoeter, af en toe een oog lostrekkend bij een flinke knal van het natuurgeweld daarbuiten.

Zachtjes mompelend maakte ze haar duim en wijsvinger nat en sloeg ze traag de oude perkamentachtige bladzijde om. Het tot storm verworpen noodweer raasde buiten aan één stuk door. De zee kolkte het water tot schuim en werd door de wind met hoge golven op het strand geworpen. Myra, de kleine oude vrouw, genoot bij het haardvuur van het weer. Zolang ze hier woonde, en dat waren al heel wat jaartjes, spookte het wel vaker. Ze kon het als het ware ruiken als een naderend noodweer zich aankondigde. Dan stond ze op de hoogste duintop de horizon af te speuren met haar neus hoog in de lucht. Hier was het weer erg voorspelbaar, anders dan in haar thuiswereld.

Opeens wordt er op de deur geklopt, onregelmatig maar dwingend. De dieren springen verschrikt rechtop. Myra kijkt op, maar blijft rustig zitten. Max, de hond, kijkt afwachting naar Myra en dan richting het halletje waar de buitendeur zich bevindt. Zijn nekharen staan rechtop en diep achter in zijn keel klinken dreigende, grommende geluiden. Weer wordt er op de deur geklopt, deze keer harder en langer. Myra besluit op te staan en loopt naar de deur. Beschermend loopt Max voorop. Bij de deur aangekomen neemt Max plaats naast de deur, alert en klaar om elk gevaar af te kunnen wenden. Myra schuift twee zware sloten opzij en duwt de klink naar beneden om de deur te openen.

Ze moet moeite doen om te zorgen dat de wind de deur niet met een ruk naar binnen duwt. Door het lawaai van de storm en het moeilijke zicht ziet Myra niet meteen wat er nu precies aan de hand is. Ook Max lijkt moeite te hebben om zich te oriënteren op hetgeen wat er op de deur geklopt zou hebben. Opeens zien ze iets in hun richting schuifelen. Max gromt gevaarlijk en staat midden in de deuropening.

Een donkere gestalte komt dichterbij, maar blijft op een kleine afstand van hem. Door het flauwe lichtschijnsel vanuit het huisje kunnen ze iets van de gestalte opvangen. Het lijkt gekleed te gaan in een grote zwarte mantel. De kap van de mantel wordt moeizaam met twee bleke handjes vastgehouden. De wind tornt zwaar aan de mantel van de gestalte, alsof ze wil verhullen wie het is. Ineens horen ze een piepstemmetje; het komt nauwelijks boven het geraas van de storm uit. 'Help me alstublieft, help me toch...ik kan niet meer' Myra twijfelt geen seconde. Ze stapt naar buiten en krijgt een stuk van de wapperende mantel te pakken. Met enige kracht trekt

ze het hele geval naar binnen toe en krijgt ze moeizaam de deur weer dicht. Dan neemt ze de mysterieuze gestalte mee naar binnen. De nieuwsgierige Max snuffelt hevig aan het hoopje mantel dat op de grond ligt.

Myra helpt de vreemdeling overeind. ‘Dank u, dank u wel’, bibbert het stemmetje en het slaakt een diepe zucht. De katten die het hele spektakel vanuit de veilige, vertrouwde luie stoel van Myra hebben gadegeslagen, springen voorzichtig op de grond en komen nieuwsgierig iets dichterbij. ‘Nou, laat nu eerst maar eens zien wat we voor vlees in de kuip hebben’, zegt Myra tegen de kleine gestalte en helpt mee om de mantel uit te trekken. Het grote natte gewaad valt op de grond. Dan ziet Myra wat er onder de mantel schuilging.

'Ongelooflijk!', roept ze uit, 'Een boswezenkind! 'Van verbazing slaat ze haar handen voor haar mond. In het midden van het kleine huiskamertje staat een rank, slank en sierlijk wezentje. Het is gekleed in kleren van mos met haar als twijgjes en blaadjes, een lichtgroenachtige huidskleur en kleine zwarte vrolijke kraaloogjes.

Het wezentje krijgt een rode kleur van verlegenheid. 'Ja, ik ben een boswezenkind en een beetje erg ver van huis afgedwaald. Ik hoop dat u mij kan helpen...' 'Helpen? Nou, ik ben erg benieuwd naar wat je allemaal te vertellen hebt, kind. Maar voordat we gaan praten, ga je eerst in een warm bad om bij te komen.' Myra laat het bad vollopen en raapt de natte spullen van het boswezenkind op om te drogen bij het haardvuur. Max is samen met Myra druk in de weer om voor het boswezenkind te zorgen en staat vrolijk met zijn voorpoten op de rand van het bad af en toe de spetters op te vangen die het wezentje hem toespelt. Als ze klaar is, zet Myra haar, in een dikke deken gewikkeld, voor de openhaard. 'Ik haal even een kommetje warm drinken en dan kan je me uitleggen wat er nu allemaal aan de hand is.'

Het wezentje nestelt zich in de deken en staart naar het vuur. De katten, Mik en Frats, liggen op een afstandje te kijken. Als Myra terugkomt, geeft ze het kommetje met drinken aan het wezentje. 'Drink maar lekker op, kind' Gretig neemt het wezentje het drinken aan en drinkt het met grote teugen snel op. Het lege kommetje wordt met haar vinger nog eens uitgeveegd om niks achter te laten. 'Mag ik meer van dat lekkere drankje?' kijkt ze vragend Myra aan. 'Ik zal straks nog wat pakken, en wij noemen dat chocolademelk. Maar vertel eerst maar eens wie je bent en waarom jij hulp nodig hebt', lacht ze. Aarzelend begint het wezentje haar verhaal.

'Ik ben Pitri, dochter van de grote Quercus, en ik heb iets heel doms gedaan...', even wacht ze. 'Ik ben op zoek naar Castanea, mijn hoop is dat u dat bent...', vragend kijkt ze Myra aan. 'Castanea, die naam heb ik al heel lang niet meer gehoord', antwoordt Myra. 'Maar het klopt, ik ben Castanea. Die naam gebruik ik niet meer, ik heet nu Myra.

Hoe kom je hier zo terecht?' Dolblij slaakt Pitri een kleine kreet van vreugde. Ze springt recht overeind en vertelt verder. 'Daar gaat een heel verhaal aan vooraf. Het is begonnen op school. Met geschiedenis hadden wij het over rituelen binnen onze cultuur. Eén van die rituelen

gaat als volgt: als je 200 jaar wordt, mag je een aantal keuzes maken. Eén van de keuzes is dat je de rest van je leven in de dimensie van de mensen mag doorbrengen, maar die keuze is in al die jaren maar één keer gemaakt, en wel door u! ' Wijzend naar Myra gaat ze snel verder.

'Ik vond dat zo bijzonder dat ik eigenlijk wilde weten hoe het met u zou zijn. Ik heb mijn vader gevraagd of hij wist hoe het met u was. Dat wist hij niet. 'Dat weet niemand', zei hij. "Zodra je die keuze maakt, worden alle banden voor altijd verbroken." Dat vond ik zo zielig dat ik toen maar besloten heb om u op te gaan zoeken en te kijken hoe het met u was! ' Myra kijkt haar zorgelijk aan. 'Maar hoe heb je mij gevonden? En hoe ben je in deze dimensie gekomen? Dat kan alleen maar als je 200 jaar bent geworden.'

'Ja, dat weet ik, het was ook niet makkelijk hoor. Je hebt een sleutel nodig om door de deur te gaan, waardoor je in een andere dimensie komt. Mijn vader bewaart de sleutel van die deur in zijn kamer. Het was niet zo moeilijk om de sleutel te pakken. Toen mijn vader even weg was, heb ik de sleutel stiekem uit de la van zijn bureau gegraaid. Daarna heb ik me naar de grote eik gehaast, waar het ritueel altijd plaatsvindt. Er stond een bewaker voor de ingang van de eik, dus ik moest snel wat verzinnen.